

Een nacht op het strand

Elena Ferrante

Een nacht op het strand

Geïllustreerd door
Mara Cerri

WERELDBIBLIOTHEEK • AMSTERDAM

Uit het Italiaans vertaald door Marieke van Laake

Oorspronkelijke titel *La spiaggia di notte*

© 2007 edizioni e/o

© 2017 Nederlandse vertaling Marieke van Laake /

Uitgeverij Wereldbibliotheek

Grafische vormgeving oorspronkelijke editie

Emanuele Ragnisco

Omslagontwerp Nederlandse editie Karin van der Meer

Omslagillustratie © Mara Cerri

NUR 302

ISBN 978 90 284 2702 0

www.wereldbibliotheek.nl

Voor David

Mati is een meisje van vijf jaar dat heel veel praat, vooral tegen mij. Ik ben haar pop.

Haar vader is net aangekomen, hij is ieder weekend bij ons aan zee.

Hij heeft een cadeautje voor Mati meegebracht, een zwart-witte poes. En daardoor komt het dat ze vijf minuten geleden nog met mij speelde, maar dat nu met de poes doet, die ze Minù heeft genoemd.

Ik lig op het strand, in de zon, en weet niet wat ik moet doen.

Mati's broer is een kuil gaan graven. Hij mag mij niet, vindt me nog minder waard dan een neuspulkje, en het zand dat hij opgraaft gooit hij allemaal op mij.

Het is erg warm.

Ik denk aan het laatste spelletje dat Mati met me deed. Ze liet me springen en rennen, ze liet me schrikken, ze liet me praten en schreeuwen en lachen en huilen.

Als we spelen, praat ik heel veel en alles om me heen reageert daar op. Maar hier, alleen, half begraven onder het zand, verveel ik me.

Er komt een Kever langs en die heeft het zo druk met zich een weg te graven, dat hij niet eens dag zegt.

Mati's moeder is een uur geleden van het strand vertrokken, ze is naar huis gegaan. Ook haar vader staat nu op het punt van vertrek, beladen met tassen.

‘Kom, Mati, we gaan, schiet op.’

Mati loopt met haar broer en het poesje weg bij de parasol.

En ik?

Ik zie ze niet meer.

Ik roep: ‘Mati!’

Maar Mati hoort me niet.

Ze loopt tegen haar poes Minù te praten en die praat terug. Ze heeft alleen oor voor die poes, mij hoort ze niet.

De zon is ondergegaan, de lucht is roze.

Daar komt een badmeester aan, hij heeft ogen die me niet bevallen. Hij sluit de parasols, klapt de ligstoelen in. Ik zie de uiteinden van zijn snor als hagedissenstaarten bewegen op zijn bovenlip.

Dan herken ik hem.

Het is de Wrede Badmeester van Zonsondergang. Mati klinkt altijd heel bang als ze over hem praat. Hij komt op het strand als het donker is en steelt de speeltjes van kleine meisjes.

De Wrede Badmeester is heel groot.

Hij roept zijn vriend, de Grote Hark, die nog langer is dan hij en samen beginnen ze het strand aan te harken.

De Wrede Badmeester van Zonsondergang zingt een liedje en dat klinkt zo:

Open het mondje
Poep uit het kontje
Piesje drinken
Gaat wel stinken
Geen gevraag
Hinderlaag
Alles moet zwijgen
Om rust te krijgen.

De Grote Hark heeft angstaanjagende ijzeren tanden, ze glimmen door het vele gebruik. Hij bijt woest in het zand en komt steeds dichterbij.

Ik ben bang, hij zal me pijn doen, hij zal me kapot maken.

Daar is hij, nu is hij bij me.

Ik kom tussen zijn tanden terecht, samen met kiezels, schelpen en pitten van pruimen en perziken.

Ik voel me een beetje gedeukt, maar nog wel heel.

De Wrede Badmeester zingt maar door, met een stem waar je hart van ineenkrimpt.

Ga op de pot
Neus op slot
Slik door dat druppie
Je blijft in je uppie.

Alles wat hij bijeen heeft geharkt, komt terecht op een grote hoop van dorre takken, zand, papieren zakdoekjes, plastic zakjes en flessen.

Ik plof neer in de buurt van een plastic Paardje, een Metalen Dop, een Balpen, en de Kever, die zojuist nog gravend langskwam maar nu op zijn rug ligt en druk met zijn pootjes beweegt.

De lucht is niet roze meer maar paars. Het warme zand is lauw geworden.

Ik ben erg verdrietig, en ook boos.

Ik mag die poes Minù niet, sterker nog, ik haat haar. En ze heeft ook nog eens een heel lelijke naam. Ik hoop dat ze diarree krijgt, overgeeft en zó gaat stinken dat Mati haar heel vies vindt en haar wegjaagt. Nu zou ik al samen met Mati in bad zijn geweest en met de hele familie aan tafel hebben gezeten voor het avondeten, pap eten van haar lepel, een hapje voor Mati, een hapje voor mij.

Maar ik lig hier op mijn rug, net als die Kever, en moet dat vreselijke liedje van de Wrede Badmeester van Zonsondergang aanhoren.

Het is donker aan het worden. Er is geen ster te zien, en ook de maan is weg. Het ruisen van de zee is sterker geworden.

Het is vochtig, ik word vast verkouden. Mati zegt altijd tegen mij: 'Als je verkouden wordt, krijg je koorts.' Net zoals haar moeder het tegen haar zegt. Want Mati en ik zijn ook moeder en dochter.

Daarom kan ze me onmogelijk vergeten zijn. Zo gauw ze merkt dat ik op het strand ben achtergebleven, komt ze me vast en

zeker halen. Misschien is het alleen maar een spelletje dat ze heeft bedacht om me bang te maken.

De Wrede Badmeester is heel boos. Hij knielt naast me neer en zegt tegen de Grote Hark: ‘We hebben niks gevonden, nog geen gouden armbandje, nog geen ketting met edelstenen. Alleen maar deze lelijke pop.’

‘Ik ben niet lelijk,’ gil ik.

De Wrede Badmeester kijkt me strak aan met zijn gemene ogen, hij strijkt over zijn hagedissensnor. Daarna steekt hij zijn vuile, knokige handen naar me uit, pakt me op en probeert mijn mond te openen, schudt me door elkaar.

‘Haar woorden zitten er nog in,’ zegt hij tegen de Grote Hark. Daarna vraagt hij mij: ‘Hé, hoeveel woorden heeft je moedertje in je gestopt?’

Ik verberg alle woorden die Mati me heeft geleerd – alle woorden die we nodig hebben om te spelen – diep in mijn keel en zwijg.

‘Laten we eens kijken. Op de poppenmarkt worden speelwoorden dik betaald.’

De Grote Hark lijkt het met hem eens te zijn, hij maakt zijn tanden nog langer, het is alsof hij daarmee mijn borst open wil scheuren. Maar de Wrede Badmeester van Zonsondergang maakt hem duidelijk dat hij dat niet moet doen.